

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ד.

מסורת הש"ס

(6) [תוספתא ס"ח]
(7) [מסחים ס"ח], (8) [במ"ח]
מח.

הנהגות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל

כִּי אֲתָאֵי לְהַלְכָּה לְמִישְׁרָא
 יִלְדֵה. מִי בְּגוּר שְׂמִי
 נִשְׁתַּעַת הַמַּשְׁמִירָא בִּית
 אֲמֵר שְׁהֵלֵה לִפְשֵׁה מִסְמִי
 לְחַרְשֵׁה לִּלְכָּה לֵב בֵּית אֲמֵר
 דְּרָא שְׁהֵה. מִישְׁרָא
 לְהִיזֵי חֲמִישֵׁה
 לְנִשְׁתַּעַת שְׂמִי יִלְדֵה. רָאִי
 מִי בְּגוּר שְׂמִי זְקוּנִי. מִי
 בְּחִישֵׁה שְׁלִמְנֵה מִלְּמֵנִי
 אִישִׁי חֲמִישֵׁה קֹדֶם דְּאֵשׁ
 הָאֵשׁ. הָאִישׁוֹר מִרָא לֹאֵל
 שְׂכַבְרֵה עֶשֶׂה מִרָא וּבְכֵר
 וְאִישְׁקִי. וְכִינֵן שְׁהֵלֵה
 לְהִיזֵי חֲמִישֵׁה לְנִשְׁתַּעַת
 אֲמֵר מִתָּן אֶת אֲהֵה לֵב
 שְׁהִירִישֵׁה לֹאֵלִי אִישִׁיִּה.
 הַשְׁבִּיבֵנִי שִׁימְעָלֵה אֲהֵה
 שְׁלֹמֵה אִישִׁיִּה שִׁימְעָלֵה
 מִן הַלְכָּה דְּרִי שִׁימְעָלֵה
 סוֹמֵא בְּחִישֵׁה וּבְקִיעֵה
 לִשְׁמֵה אֲתֵי לְהִיזֵי חֲמִישֵׁה
 הַשְׁבִּיבֵנִי שְׁבִיבִיעִי. וְלִשְׁכִּינִי
 אֶת גִּזְרֵה לִלְכָּה לֵב
 אִישִׁיִּה חֲמִישֵׁה. וְאִשְׁקֵנָא
 לֵה. רִי שִׁימְעָלֵה כִּבֵּר
 הַלְכָּה מִסְמִי אֲתֵי
 מִי כִּי אֲהֵה סוֹמֵא
 וּבְקִיעֵה לִשְׁמֵה אֲתֵי.
 לְהִיזֵי חֲמִישֵׁה עֲשׂוּמֵה.
 מִי עֲקִיבֵה פִּלְיֵה לֵב
 וְאִמֵּר. לֹאֵל אֲהֵה לִשְׁמֵה
 מִסְמִי נִשְׁתַּעַת אֲלֵה
 מִי בְּחִישֵׁה וּבְקִיעֵה
 עֲשׂוּ. וְיִתְנֵה אֲמֵר.
 מִי גִמְלֵאִי מִדְּמִירִיִּי
 שְׂרֵא לֵה. וּבִרְשֵׁת שְׂבִית
 [מִשְׁכָּה] בְּרִאשְׁתָּה בְּגִידֵה
 שׁוּם. מִי עֲרִיב שְׂבִית
 בְּרִאשְׁתָּה מְחוּל עֲשׂוּשֵׁה
 בְּלֵאשְׁמֵה עֲשֵׂה שְׁתַּשְׁשֵׁה.

ושיעוה עד ר"ה: קראי למיסר
קנינה. שלשים יום קודם ראש השנה
ואתו בית שמאי והלל וגורו מפסק
עד עשרת: ממילא שמעם מינה.
והקנינה אסור לתרום: אלא הלכתא
לרבי ישמעאל. דלא נפיק ליה מקראי
לדרש לקרא לדרשה אחרינא להוציא
קציר העומר: מדאורייתא בטלו.
לגומר אשכחו סמך מן הסורה להכי
טלו: הלכתא: מאן דאמר הלכתא.
לפני ר"ה אסור: אפא גיורא שזה
עקרה להלכתא. כלומר משום
הזהרה שזה דאיתנה בגמירי מנפשייהו
משכחן בטלו הלכתא אם אין אדם
בין ג"ש (ענינא): כי בגמירי הלכתא
בזמן שבים המקדש קיים. וכי שרו
ידן להגליאל ובים דינו בזמן שאין
בית המקדש קיים: גיורא מי בשמים.
ללמא אחי ממעבד מיני: קילון: מי
בשמים נמי מי אחי יליד קילון.
לגומר כי מדלו מיה (ב) דלא הויה
להוציא נעשים ממילא מי קילון שאני
מאלא וטרסחא מלחא: נהרום המושבין
אחמם האגמים (ש) מיה (ב) מור
אגמא בעירור דסקקי: (ו) מור
להשקות מהן בחולו של מועד. ולא
הויה ללמא פסיקא מי אגמים ואזל
טרסח ואיתן מן נהר אחר: ר' אילעא
אמר ר' יוחנן דלאמר פסקין מי בשמים
הכיאל דלא פסקין אטו מי
קילון מדקאמר רב אשי מי בשמים
לידי (ו) קילון אחי מכלל דר' יוחנן
אמר אפילו דלא אחיא לידי מי קילון
לידי איה לדי יורה דגור: מסיבא
אכל מי קילון. ללמא מפסקין
טרסח להוציא מן העמק הכא נמי
אמאי לא ניהוש ללמא מפסקי מי
אגמים: א"ל כמאי דלא פסקי דמו.
ליבא למחש: פסיקום וזכריכות.
אמר מילחא היא: א"ל אמא המים
עוברם ציניין. בין הצריכות הללו
מחלה להשקות ממי בשמים דאי פסקי
מי בשמים משקה מלחמא המים:
הווא ערובא של אומא שדה שופא
שיכול המים (ו) שיכול
להשקות רוב השדה כפעם אחת
למחמה אחת המים אכל אם אינו יכול
להשקות כפעם אחת מלחמה אחת
מים רוב של שדה אינו משקה
ממפסקות וזכריכות דלמא מפסקין
אזיל: פסיקא לתרי או תלתא יומי.
והנהיח אחת המים ולא טרסח ומיימי
מלחמא המים אחרניא: כריכות
מאגמא המים ביה הכלמינו ו מור
אגמא בעירור דסקקי: (ו) מור

והשקות ממנו ביום השלחין אחר. ביום
השלישון הנזכר בריבוי קטנה ובשמי
השקות אותו ביום השלחין הנזכר מאות
העשר: והא עבדא דפסקא. בריבוי ו
הוא שלל פסק מעין. והמטפסג בברי
מטפסג צוית השלחין בצוה לנחך הצדי
המחזון ויפקע לטלין. דאזכר עירובי י
שיגדלו הירקות אסור דהרואה

שאינן בית המקדש קיים לא, ולפיכך התיר.
קילון. ומקשינן בשלמא מי הקילון שהן כמ

לשביעית שאסור לחרוש לפני
קציר העומר. מותר לקצור
קצור קוצר דבנין קצירה
הלכתא למישרא ילדה. עשר

שנכנס לשביעית וקצי'
למזא' שביעית ר' ישו'
רשות אף קצי' רשות
שהיא מצוה אלא אמר
גמירי הלכתא למישר'
וקניה וכיון דהלכתא ל'
וקניה אסירה אלא ה'
קרא לר' עקיבא וי'
ובית דינו מדאורייתא
גמר שבת שבת משב'
היא אסורה לפניה ולא
היא אסורה לפניה ול'
לה רב אשי מאן דאמ'
שוה עקרה הלכתא ו'
גזירה שוה עקרה קרא
גמליאל ובית דינו סב'
דאמר הלכתא גמירי'
בזמן שבי' המקדש קיי'
אבל בזמן שאין בית ה'
לא ממי הגשמים וממ'
מי קילון איכא מירחא
מאי מירחא איכא אמר'
גזירה מי גשמים אטו'
מי גשמים גופייהו'
וקמיפלגי בדר' יורא דא'
בר ירמיה אמר שמו'
מים מים האגמים מותר'

של מועד מר אית ליה
אמר רבה בר ירמיה
להשקות מהן בחולו
גשמים ולא ממי קילו
פסקי דמו תנו רבנן
מהן בחולו של מועד
פפא והוא שרובה של
האע"פ שאין רובה של
אי לא שתיא לחד יומי
משדה בית השלחן
עבדא דפסקא אמר ר'
מעין ראשון ר' ר'
ידלה מן התחתונה ויי
שמעון אפילו ערוגה
וישקה למקום גבוה ת
אסור רבינא ורבה תוס
דוולא בחולא דמועדא
והתניא מרלין לירקות

השלחן שהיה גבוה והיה מעין
 עסקים בית השלחן הגבוה מן ה
 והיה צריכה אע"ג דצריכה עבדא
 חזיל ומייתי (ב) עדיין היא מעט
 השלחן גבוה לצריכה מותר לה
 והיה אין משקין מן הצריכה לצית
 מירא: מדלין לירקות. משמע ש
 היא: דהוא דלי דוולא. דולא

אבל אין משקין בית השלחין לא
ו ביב המושך מים וצריך לדלות

חלל אמר רב נחמן בר יצחק, הלא חלל קאי אחאי דרבי יוחנן (ו) לפיל כי גמירי הלכתא לשלשים יום לפני ראש השנה בגלותו וקנים לא תימא דלחייא אחיא הלכתא חלל סבר רב דאסור שלשים לפי אומדן חכמים ואף התמירו בהם

דבריהם ויש דמנשי ליה להא אלא
דבר נחמן ואין להאריך בדבריהם:
מה להלן היא אסורה לפניה
ולאחריה מותרין ואי קאי
והא מפיקין מתרה במס' יומא פרק
במא (דף 56:) דלרין לעשות חוספה
גבי שבת בין כניסתה בין ביאתה
הלוסיפה מחול על הקדוש איכא
למימר הווא סורתא לא קא חשיב
כיון דלא הוה אלא כה שאול ובי
שיעורא נמי יהא מודה רבן גמליאל
דלרין להסוף: **אלא** אמר רב
אשי רבן גמליאל ב' דלומר ודאי
מדאורייתא כטיל ודלא היינו טעמא
דקאמרי אלא סתירה ויהי כרבי
ישמעאל וקא דייק רבן גמליאל מה
שייחא חוספה שצניית גבי ניסוך
שיעורא למשה גבי הדדי (ו) דבכל
מקום שוה היה שלשה ביחד דייק שיטת
אלא ודאי למילי פסמיניהו דחמשה:
בשלמא מי קילון ב' אלא מי
גשמים. מיירי כמי
האי גוונא דקיסין לא דלא פסקי וליה
כהו איסור אלא מחא טעמא דמפרש
אכל אי פסקי איה להו איסורא
דלוקמן דבכל מדי דפסיק איכא
איסורא משום דלילי ומימי ממקום
רמוק מיון שהתחיל להשקות שלא
יפסד שיהיו הלכך איכא לאוקמי
הכה דלא פסקי:

להשקות מהן בחולו
דברי יורא ומר לית ליה דרבי יורא גופא אמר ר' יורא
מר שמואל נהרות המושכן מים מן האגמים מותר
למועד איתביה רבי ירמיה לרבי יורא אבל לא ממי
אמר ליה ירמיה ברי יהני אגמים דבבל כמיא דלא
טיקות והבריכות שנתמלאו מים מעיו"ט אסור להשקות
אם היתה אמת המים עוברת ביניהן מותר אמר רב
אוחה שדה שותה מאותה אמת המים רב אשי אמר
אוחה שדה שותה כיון דקא משכא ואחאי מימר אמר
תשתי לתרי ותלתא יומי ת"ר יכריכה שנוטפת מים
מותר להשקות ממנה שדה בית השלחן אחרת והא
דמיה יעדוין היא מטפספת אמר אביי הוהוה שלא פסק
מעון בן מנסא אומר שתי ערוגות זו למעלה מזו לא
פקה את העלינה יותר גב כן אמר רבי אלעזר בר
חזת חציה נמוך וחציה גבוה לא ידלה ממקום נמוך
רבנן מדלין לירקות כדי לאוכלן ואם בשביל לייפותן
אהו קא אזלי באורחא חזו לההוא גברא דההו דלי
אמר ליה רבה תוספאה לריבא ליתי מר לשמתיא א"ל
די לאוכלן א"ל מי סברת מאי מדלין מדלין מיא מאי
מדלין

בנע מצדו ובצד אחד היה בית השלחן נמוך וזין אלו בית השלחן היה עיין גוטש טיפין מן בית השלחן הגבוה לתוך הכריכה הנמוכה מותר פסקא הואיל ומטפסך בו מנית השלחן הגבוה מים שנאו לו מחמת יפסו. מנית השלחן גבוה לתוך הכריכה דודאי לא פסקא: **אמר רב** אביי מקות מזכירה לבית השלחן נמוך אבל אי פסקא מעיין אע"י דעדיין שלחן נמוך דלמא פסקא ואילי וטרה ומימי ממעיין אחר: **לא ידלה** עין ארדא מים ומסקא לירקום כדי לאכילן בחוץ של מועד: **ואם כבייל** דליות מים לירקום ותחמיס לא התייר לא אם לבית השלחן בללד: שלופי

ראשון. והגיא ר' שמעון בן מנסיא אומר שתי ערוגות זו למעלה מזו לא ידלה מן האפי' ערוגה אחת חציה נמוך וחציה גבוה לא ידלה מן הנמוך וישקה את הגבוה

עין משפט
נר מצוה

בן א מ"י פ"ח מהלכות
 תמידין הלכות ו סג
 עשר קטע:
 כה ב ג ד ה ו ז ח מ"י
 פ"ח מהלכות י"ט
 הלכות א עוש"ע א"ח פ"י
 חקל סעף ג:
 כה ט מ"י שם הלכות ג
 עוש"ע שם סעף ב:
 ל י מ"י שם עוש"ע שם
 סעף ד:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]